

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 123. sz. a.
Kórodi-féle ház, II. lépcső, I. em.,
hol a szerkesztő hétköznapokon délelőli
9-11 óra között,
Bolonya, mester-utca 325. sz. a.
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közzététel, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
hírmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adtnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.
HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sor helye 5 kr (1-10 sor
helye 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirde-
téseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérlegdíja 30 kr
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendő

Politikai, társadalmi, közgazdászati, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

16. szám.

Brassó, Kedd, február 8-án.

III. évfolyam 1887.

Brassó, 1887. február 8.

Politikai körünkben a háború kérdése mellett alig van fontosabb, mint a közgazdasági kiegyezés Ausztriával, mely 1878-ban is annyi nehézséget okozott, sőt miniszterválságot is idézett elő. Akkor az osztrák bank volt az a gordiusi csomó, melyet megoldani nem lehetett, míg végre mégis Magyarország győzelmével végződött ez a kérdés is.

Ma megújult a régi baj. Nem ugyan régi alakjában, mert hisz osztrák bank ma már nincs, csak osztrák-magyar nemzeti bank, mely kellő mértékben elégit ki Magyarország hiteligenyeit. Ma sokkal kisebb jelentőségű kérdések képeznek akadályokat s szolgáltatnak egyuttal okot az osztrák sajtónak arra, hogy Magyarországot vegye tolla hegyére s úgy állítsa oda, mint egy konszolidálatlan elemekből álló országot, mely ez által megbizhatatlanná is válik.

Az ilyen támadásokat megszoktuk már osztrák lapársainktól, valahányszor oly kérdések merülnek fel, melyekben az oszt ákok szívesen látnák, ha Magyarország alárendelné nekik érdekeit, a mit azonban kormányunk nem hajlandó megtenni. Ezért van most is a láрма az osztrák sajtóban, a mi azonban vajmi keveset változtat a helyzeten. — Most a nehézséget első sorban a petroleumvám kérdése képezi, melyben a magyar kormány nem tágit álláspontjától, hacsak ezzel szemben megfelelő kárpótlást nem nyer más oldalon. S valóban bámulatos, hogy az osztrák kormány annyi előny dacára, melyet a szerződésből Ausztria huz, ily kicsinyiségekben akadékoskodik. Hisz ha arról van szó, hogy melyik félre nézve kedvezőbb a szerződés, úgy nagyon könnyen volna az elbirálható: Ausztriára.

Mi vámmentesen viszzük be Ausztriába gabonáinkat s általában nyerstermékeinket — más kiviteli cikktünk úgy sincs. Ezzel szemben Ausztria vámmentesen hozza be hozzánk iparczikkeit, mi tetemesen többre rug a mi kivitelünknel. De ez még hagyján. Sokkal nagyobb anomália azonban az, hogy míg gabona, liszt, hűvelyesek, őrlmények, nyers bőrok, sörte, faggyu, gyapju stb. minden külállamból szabadon hozhatók be, holott ezek kizárólagos kiviteli cikkeink, — addig gyapot, len, kender s iparczikkek magas beviteli

vámoknak vannak alávetve, pedig ezekre éppen Magyarországnak van nagy szüksége.

Mi következik ebből? Az, hogy a mi kiviteli cikkeinknek Ausztriában szabad a verseny s így nekünk abból határozott anyagi kárunk van, — míg az osztrák iparczikkektől el van zárva nálunk a verseny s így az dominálhat, természetesen a mi iparunk s kereskedelmünk hátrányára. Ausztria haszna a határvámokból is kettős. Először övé a vámjövedelem 68-60%-ja s másodsor felemeli saját ipartermékei árát a külvámok magas voltával.

És dacára ezen tetemes előnyöknek Ausztria mégis oly kicsinyiségekben akadékoskodik, mint a petroleumvám stb. — Meggyőződésünk hogy kormányunk nem fog tovább menni az engedékenységekben. S akkor mi történik. Vagy Ausztria enged, vagy megszűnik a közös vámterület. Mi az előbbit hisszük. Mert ha külön, önálló vámterületekre kerülne a sor, akkor sem fogjuk mi annyira megbánni, mint Ausztria s úgy járnánk velök, mint a románokkal, hogy előbb-utóbb mégis ők óhajtanák e viszony megszüntét.

Az tagadhatatlan, hogy Magyarország ez esetben igen sokat veszítené, a mennyiben a mezőgazdasági termékek kivitele volna lehetetlenítve s ezáltal nagy visszaesés támadna gazdakörökben.

Ámde a mit vesztené e tekintetben, kárpótolná érte az ipar és kereskedelem, a mely legnagyobb versenytársától megszabadulva, rohamosan fejlődne.

A veszteség és nyereség csak kiegyenlítené egymást. Nem úgy azonban Ausztria. Mint Romániának nyerstermékei tekintetében, úgy Ausztriának ipari tekintetben nélkülözhetetlen a magyar piac s Ausztria külön vámterület mellett bizonyára csakhamar tapasztalhatná azon válságot, mely ipari s kereskedelmi osztályában kiütne.

Ép ezért hisszük, hogy az osztrák kormányférfiak komolyan fognak meggondolkodni, mielőtt erre kerülne a sor. Magyarország nagy áldozatokat hoz a közös vámterülettel Ausztriának. Hozza a monarchia két állama közötti teljes béke és egyetértésért, hogy így a két állam minden tekintetben mint szerves egész álljon itt. E szempontból kiindulva, mi is a közös vámterület mellett volnánk, habár — mint említők is — ez nagy anyagi áldo-

zattal jár reánk nézve. — Mindazonáltal nem idegenkedünk az ellenkezőtől sem és elvagyunk készülve arra is, ha esetleg önálló vámterületre kerülne.

A szerződés fel van mondva s ez évvel le is jár. Ha mielőbb nem sikerül a két kormány között az egyezés, akkor monarchiánk mindkét állama nagy közgazdasági kérdés előtt áll. Majd megválnak, kinek előnyére.

Ezzel foglalkozik ujabban egy függetlenségi képviselő által Tacitus álnéven kiadott röpirat is. — Sok igazat mond, az igaz, de végeredményében még is nagyon téved. Ugy látszik, otthon van a nemzetgazdasági téren, de a kormány iránti ellenszenv mindenütt felül-kerekedik s háttérbe szorítja a szakembert.

Belföld.

Brassó, febr. 8 (A lókvitel eltöltése.) A hivatalos lap következő rendeletet teszi közzé:

„Minisztertanácsi határozat közetkeztében és egyetértve az osztrák cs. kir. miniszteriummal, a lovak kivitele az osztrák-magyar vámterület összes határain megtiltatik.

Ezen tilalom folyó évi február hó 5-én lép hatályba.

Kelt Budapesten, 1887. évi február hó 4-én.

Brassó, febr. 8 (Országgyűlés.) A képviselőház 5-iki ülésében letárgyalta a belügyi költségvetés hátralevő részét. Discussió támadt a lelenzügy, közbiztonság, fővárosi rendőrség s egyéb tételeknél. Thaly jónak látta a Janszky-tüntetések jeleneteit föllevenitni.

A gyűlés nagy részét az operabírószágban törtétek feletti vita töltötte be. Tisza miniszternök Győri multkori fölszólalása folytán előadta, hogy az intendans eljárása hibás volt ugyan, a miért az ügyvédet kivezettette, mielőtt a bíróság végzésileg kimondotta volna, hogy az ügyvédet nem illeti meg a szó. Egyéb-iránt törvény és szabályrendelet szerint is a védelem csak írásbeli és nem szóbeli lehetett.

Győri azt vitatta, hogy az ügyvédnek joga volt szólni, mint a beidézett vádlott védőjének. Hódossy, bár joga nem volt szólni, erőszakolta a szólt, miáltal nagy és tartós zajt támasztott. Ő is azzal dobálózott, hogy a védelem szabadsága sértetetett meg azon operai tárgyaláson s s tulzásaiban annyira ment, hogy a Martinovics-pörről, meg a verpadról is beszélt, nagy felháborodást keltve a többség soraiban.

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Hullott levelek.

III.

Láttatok-e már lombos erdő ölen, szelid, kék virágokkal ékített tisztást, mely köré védőleg hajtják ágas koronájukat a százados tölgyek?

Egy szép májusi nap reggelén kimentem az erdőbe, a meghajlott zöld fűszálakon ott reszketett még a harmat gyémántcsepje s az ismerős mezei virágok, még akkor aludták át édes, hajnali álmukat. A felrebbenő madarak régi ismerősként fogadtak s barátságosan csattogtatták össze picziny csőreiket. A vén tölgyfák meglóbbáltak fiatal levelüket a reggeli szellő pajkos hintájában, az ágak megrezzentek, a harmatcseppek összefutottak: — az erdő ébredni kezdett.

Körültem valami megmagyarázhatatlan, különös, de kedves zsongás támadt s keblemet olyan áhítatoszerű érzés fogta el, minőt az örökké feledhetetlen gyermeknapokban érzék, midőn a templomban énekeltek azokat az örökszép melódiájú zsolozsmákat, melyek visszacsengnek most is fülembe s olyan boldoggá tesznek, minő gyermekkoromban valék. A megingatott falevelek lepergettették magukról fényes gyöngyszemekben a harmatcseppeket, melyek félve húzódtak meg a fűszálak zsenge hajtásain. A fák levelein keresztül-szűrődő, szerelmes napsugár felkereste

csókjaival a lehullott harmatszemekeket, melyek összeolvadtak a fényes napsugárral és én nem láttam egyebet vakító fénynél, mely kápráztatólag hatott szemeimre. —

Kiértem a tisztásra. Itt nyulánkabbra nőttek a fűszálak, illatosabb volt a lég s a gyorsan aláfutó hegyi patak felvert hajjainak vig nevetése még jobban vonzott magához, mint előbb a fák rezgő leveleinek suttozó, regélő melódiája.

Odavonultam a patak mellé s egy puha mohával fedett parti sziklára hajtva fejem, belenéztam tiszta tükörébe. A fehér kavicsokkal kirakott mederben zavartalanul futottak le a kicsi habok, vig tánczot lejtve, mint megannyi kedves nymphák. Én eltudnám örökké nézni e vidám habokat, oly sebesen futnak el szemem elől, mint a mily gyorsan lepereg az évek rokkáján egy emberi élet. S a mint ott néztem a virgoncz habokat s éreztem homlokomon a reggeli szellő balzsamos csókját, — álmódzni kezdtem, mint hajdan jó anyám ölé s álmodtam egy különös mesét.

... Láttam egy ifjút, ki ép úgy, mint én tevém, belenézett a fényes habokba és sokáig merengett a ragyogó tükör alatt fehérülő, apró kavicsokon. Sápadt arcán ideges pir vonult végig, vonásai görcsösen rándultak meg olykor, mintha felzaklatott lelkét, — a fájdalom százágú polypja dulta volna, belemélyesztve idomtalan karjait épen oda, a hol a szív leginkább

sajgott. — A napsugár hosszú sötét árnyat festett a patak tükörére s az ifju borzadva tántorodott vissza e látománytól.

Könyezve dült le a harmatos fűbe s fejét bánatosan nyugtatá kezén.

— Meddig tart ez így — kiáltott fel kétségbeesetten, meddig tart még e végtelen küzdés, e czéltalan élet kinzó martyruma!? Erdőbe jöttem, keresve a magányt, a csendet, mely enyhét adjon pihenni vágyó lelkemnek s itt is kísért e kép, e borzasztó látomány, melytől kétségbeesetten vágyom menekülni, mely egyre kísér s nem hagy el soha. Mivé tettetek engem, szívemnek jobb érzelmei? Én tudtam remélni a jövőben, hittem a képzelődés csalo délibábjában, erőt éreztem magamban küzdeni a létért s megállni sebezve bár, de törhetetlenül az élet küzdterén. Hittem... szerettem. A hit éltetett, mint élteti a virágot a harmat s a napsugár; a szeretet erőt adott a küzdelemre, mint a hogy erőt ad a növénynek a szerető anyaföld melege. Hittem... phantáziám légvárakat szőtt tavaszi napsugárból s kéjes epedésesei vártam, míg felépül a légvár, — hogy e ködfátyolkép eltűntje után csalódásom annál keserűbb legyen.

Szerettem... Vajjon van e ember, ki sohasem szeretett? Oh, mert ha vannak, azok nagyon boldogok!

(Vége következik.)

Tisza viharos helyeslések közt azt vágta vissza, hogy Győri és Hódossy nem akarnak egyebet, mint a választásokra való tekintetből a kormány és pártja ellen heccszelni az ügyvédi kart. — Győri újra erőszakolta a szót, miért ismét tartós zaj tört ki, mely azután lecsendesülvén, Győri szavai után a ház a kérdés felett napirendre tért.

Hétfőn a ház megkezdte a pénzügyminiszteri költségvetést.

Külföld.

Brassó, február 8-án. (I.) A békés remények mind alaposabbakká válnak. A bolgár fejedelemségre ismét Koburg Nándor herczegnek van legtöbb sánca. Csak arra várnak, hogy valamelyik nagyhatalom kandidálja.

A török nagyvezér is döntött már Zankoff ismeretes javaslata fölött. A nagyvezér e szerint elveti a javaslatok 1. és a regenség visszalépésére vonatkozó pontját, mert a fejedelem megválasztásáig a regensségre szükség van, az ország autoritásának representálása és a kormányzási ügyek elintézése végett.

A regensségnak tehát tovább is fenn kell állnia és pedig annyival is inkább, mert már majd minden hatalom elismerte. Az ellenzéki tagoknak a kormányba való belépését illetőleg a nagyvezér kijelenti, hogy ez kívánatos volna a pártok kiengesztelése végett s a nagyvezér azt hiszi, hogy az ellenzéknek két tárczát lehetne átengedni. Zankov tudvalevőleg azt is követelte, hogy Nikolajev pénzügyminiszter lépjen vissza, mire a nagyvezér azt válaszolta, hogy tekintettel arra az erélyre és képességre, melyet Nikolajev a legutóbbi események alkalmával tanúsított, visszalépése nem volna kívánatos. Zankovnak az új sobranje-választásokat és a mingreliai herczegnek fejedelemsévé váló megválasztását illető javaslatait a nagyvezér veszélyesnek tartja, tekintettel arra a körülményre, hogy Oroszország és Törökország egyáltalában nem ragaszkodik a jelöltséghez. Hasonlóképp elveti a nagyvezér Zankov többi javaslatait is, mivel azok oly benső ügyekre vonatkoznak, a melyeknek elintézése a porta nem illetékes.

A francia-német háborútól sincs egyelőre mit tartani. A két hatalom diplomáciai uton kölcsönösen biztosította egymást, — hogy egyik sem készül támadni.

Azért azonban nekünk mégis résen kell lennünk.

Román lapszemle.

A bukaresti senatusban január hó 26-án Marzescu senator olyan interpellatiót intézett a román kultusminiszterhez, mely úgy hasonlít ahhoz, melyet 1865-ben Boldur Laczes intézett volt Rosetti akkori román kultusminiszterhez az országgyűlésen, mint egyik tojás a másikhoz.

A két interpellatio eredménye azonban már elűt egymástól annyira, mintha nem is Romániában történtek volna, hanem az egyik Romániában a másik Muszkaországban. Lássuk csak. 1865-ben az erdélyi ev. ref. egyház főtanács a romániai ev. ref. egyházak egyöntetű kormányzására egy öt tagu bizottságot nevezett ki.

A romániai ev. ref. egyházak az osztr.-magyar konzulok védelme alatt állottak s állnak még ma is. Alig hogy megtudta ezt Rosetti román kultusminiszter, rögtön interpelláltatta magát Boldur Laczes képviselővel s aztán a többség tapsai között kijelentette, hogy ő egy más országban székelő egyházi főhatóság intézkedését Romániában el nem ismeri. A mit mondott, meg is tette.

Miért interpellált most a senatusban Marzescu senator? Nem az ev. ref. egyházakért, hanem a bukaresti római katolikus püspök czime és a jászvásári ág. evang. német elemi iskola miatt. Az oláhországi róm. kath. egyházak az osztrák-magyar és a francia konzulok védelme alatt, az ág. evang. német egyházak és német tannyelvű iskolák a német, illetőleg porosz konzulok alatt állanak.

A sérelem az, Marzescu szerint, hogy a bukaresti róm. kath. püspök czime ez: „Az apostoli székek kegyelméből a bukaresti latin érsekség érseke.” Ki adta ezt a czimet? A pápa s nem a bukaresti gör. kel. érsek-metropolita, mint a dominans egyház főpapja.

Marzescu szerint Romániában csak egy ker. egyház van és ez a gör. keleti, a mely uralkodó egyháznak nevezetik. A többi egyházak csak vallástársulatok s mint ilyenek a bukaresti gör. kel. metropolita alá (?) tartoznak, kinek engedelmé nélkül czimeket el nem fogadhatnak. A bukaresti „Telegraful” megemlíti azt is, hogy midőn Paoli bukaresti róm. kath. püspök halála után a magyarországi róm. kath.

klerus a bécsi pápai követ útján Ronayt akarta ki nevezettni bukaresti püspöknek, a román kormány közvetlen a pápa által nevezette ki Palma püspököt s így hiúsította meg a magyar klerus tervét. Mi történt tehát a nagyhangú interpelláció után a senatusban? Az, hogy a miniszterelnök és a kultusminiszter felszólalása után napirendre tértek.

Hát a jászvásári ág. evang. német iskola hogyan került az interpellációba? A román kultusminiszter statisztikai adatokat kért az iskola igazgatójától a jászvásári egyetem rektora által. Az iskola porosz védelem alatt, állván a porosz konzul, miután a jászvásári egyetem rektora írásban hozzá fordult az adatokért, elküldötte titkárát az egyetem rektorához és megüzente neki, hogy a kért adatokat csak magánuton fogja kiadni, mert az iskola porosz védelem alatt áll és így a román hatóságnak azon iskolához semmi köze.

Ennek hallatára a senator urak mozgolódni kezdtek, de azért itt ebben az ügyben is a senatus szépen napirendre tér. A római pápával és a német császárral csak nem fognak egy czim és egy pár német iskola miatt kultur-harcot kezdeni. Még néhány gör. kel. román püspök is a kormányval szavazott, mások pedig nem szavaztak s ezt a szebeni „Telegraful” sajnálatraméltónak nevezi.

Mire való mindezt nekünk tudni a szomszéd Romániából? Hogy láthassuk, mennyire igaz az, hogy az a „libera” jelzöt megérdemli s hogy a napirendre térés Szebenben is rosszul esett.

Mi esélyességet látunk a napirendre térésben. Jobb az ilyen házibajokat békésebb időre halasztani s a „libera” jelzöt nem kell most erősen hangsúlyozni szemben a német császárral és a római pápával.

Nagy az ujjongás a szebeni tribunisták között azért az öt millió frankért, melyet a bukaresti országgyűlés hadicélokra megszavazott s rókaravassággal mondja, hogy nem lehet tudni, ki ellen fognak azok a fegyverek kilövetni, ez sok körülménytől függ s ne feledjük, hogy Cogalniceanu Mihály volt az előadó. E ravaszkodás után mint nagy fontosságú titkot elárulja, hogy azok Románia ellenségeire fognak kilövetni.

Az lett volna még az okos ember, a ki ezt a mélységes tudományt a „Tribuna” nélkül kitalálta volna. Abban a czífra vezércikkben azonban mondván ezek is: „A magyarok az egyetlen ellenségei a magyarhoni románoknak.” A mi budapesti kormányunk nem örvend a bukaresti hivatalos körök rokonszenvének.

Cogalniceanu mindig egyesült akárkivel, midőn a hazai ügy szolgálatáról van szó. A mi a magyarokat illeti, nekik nincsenek (?) Romániában barátaik. Megveti őket Cogalniceanu s a többi. Na, ennek a Cogalniceanunak az előadására, ki a magyarokat megveti, megszavazzák fegyverekre az öt millió frankot. Hát nem rafinírozott vezércikk ez a Diamandi forrásból?

Czenkalji.

Utasítás a népfölkelésre vonatkozólag a magyar korona országaiban.

(Kivonatós közlés.)

I. Fejezet. A népfölkelésre vonatkozó előkészületek békében.

1. §. A népfölkelés területi beosztása és a népfölkelési hatóságok.

A népfölkelés kerületi beosztása teljesen meg egyező a honvédségével.

E szerint a magyar korona területe 92 népfölkelési járásra osztatik, melyek 1—92-ig folyó számmal és a honvéd zászlóaljakkal azonos neveket viselnek.

A népfölkelési járásokat a honvédzászlóaljak általandó kiegészítési területei képezik.

A népfölkelés ügyeinek vezetésére, illetőleg az annál való közreműködésre hivatva vannak:

a) a honvédelmi miniszter, kit a népfölkelésről szóló törvény végrehajtása általában megillet, az összes népfölkelési ügyek vezetője; őt illetik meg a törvény értelmében a népfölkelés szervezésére, fölfegyverzésére, felszerelésére és felruházására, továbbá annak előkészítésére és behívására, valamint elbocsátására vonatkozó intézkedések, továbbá mint katonai hatóságok

b) a honvéd-kerületi- és honvéddandár parancsnokságok.

A honvédkerületi parancsnokságok, mint területi hatóságok, a népfölkelésre nézve általában hasonló működési körrel bírnak, mint a honvédségre nézve; azonkívül hatáskörük ezen utasításban külön is meg van jelölve.

A honvédgyalog-dandárparancsnokságok a népfölkelési ügyek vezetését általában, a lovas-dandár-

parancsnokságok pedig a népfölkelési osztagok fölszerelési készleteit, rendszeres szemléik alkalmával megvizsgálják.

c) A népfölkelési járás-parancsnokságok, melyeknek élén a honvéd-zászlóalj-parancsnokok állanak, saját népfölkelési járásuk összes népfölkelési ügyeinek közvetlen vezetésére vannak hivatva.

Mint politikai hatóságok:

d) a törvényhatóságok;

e) a sorozójárások, illetőleg a szolgabírói hivatalok és azon városok, melyek önálló sorozó járást képeznek s melyek a népfölkelésre kötelezettek nyilvántartása tekintetében ellenőrző hatóságok a közegekkel szemben.

A honvédelmi miniszternek a népfölkelésre vonatkozó rendelkezésére nézve a sorozójárások, illetőleg szolgabírói hivatalok és az önálló sorozó járást képező városok, mint végrehajtó-, ellenben azokra nézve, melyek honvédparancsnokságoktól érkeznek a községekhez, mint közvetítő hatóságok működnek.

f) A községek, melyek a népfölkelés nyilvántartását ezen utasítás határozványai szerint vezetni, a 19 éveseket összeírni, a többi évfolyamokra nézve pedig a népfölkelési lajstromok kiegészítésére és kiigazítására az adatokat szolgáltatni kötelesek.

A népfölkelésiügyek vezetésére a honvédzászlóalj-parancsnokságoknál, mint népfölkelési járásparancsnokságoknál a „népfölkelési nyilvántartóságok” rendszerezittetnek, melyek egy főtisztból és a szükségnek megfelelő segédszemélyzetből állanak.

A honvédfeldandár-parancsnokságoknak a népfölkelési ügyekre nézve csak ellenőrző hatáskörük van.

2. §.

Népfölkelési lajstromok.

A népfölkelés nyilvántartására népfölkelési lajstromok szolgálnak, melyek két alosztályból állanak és pedig:

az A. osztály, a katonailag kiképezettek és

a B. alosztály, a katonailag ki nem képezettek számára.

A népfölkelési lajstromokat a népfölkelési járásparancsnokságok, minden község számára évfolyamonként külön-külön szerkesztik. E szerint minden községben 24 népfölkelési lajstrom lesz, melyek mindegyike az A. és B. alosztályban, a népfölkelésre kötelezettek egy-egy évfolyamát tartalmazza.

A népfölkelési lajstromok két egyenlő példányban szerkesztetnek, melyek közül az egyik a község-nél a másik a népfölkelési nyilvántartásoknál őrzetik, mely utóbbinak egy-egy népfölkelési járás összes községeinek lajstromai évfolyamonként csomagokban akként rakandók össze, hogy azok sorozójárásonként és pedig ezek mindegyikében a községek betűsorrend szerint legyenek rendezve. Minden népfölkelési nyilvántartásnál e szerint 24 népfölkelési lajstrom-csomag van, melyek mindegyike, sorozójárásonként a községek betűsorrendje szerint rendezve, egy-egy évfolyamot tartalmaz.

Az 1887. év január 1-sejével a népfölkelési kötelezettségben álló egyének első összeírása.

A népfölkelési lajstromok első összeállítására végett az 1887. évi január 1-én népfölkelési kötelezettségben, de nem hadköteles korban álló, 1864-től bezárólag 1850-ig született mindazon férfiak, (23 évesektől 37 évesekig) kik sem a pottartalék, vagy a honvédség nyilvántartásában nem állanak, sem mint távollévő hadkötelesek előjegyezve nincsenek, továbbá mindazon évfolyamok a betöltött 42. életévig, melyek védkötelezettségük kitöltése után 1886. végeig a hadseregéből (hadi tengerészetből) vagy a honvédségből elbocsáttattak, a népfölkelési nyilvántartóságok által népfölkelési összeíró lajstromokba összeírandók.

Ezen népfölkelési összeíró lajstromok arra szolgálnak, hogy a népfölkeléshez rendelkezésre álló egyének lehető legnagyobb megbízhatósággal számbavéteszenek és így a népfölkelési lajstromok első szerkesztésére biztos alapul szolgáljanak.

Az összeíró lajstromok minden község számára külön szerkesztendők, de egy ivre a térhez képest több évfolyam is fölvehető.

(Folytatása következik.)

Küküllőmegyék rovata.

Szegesvár, 1887. február 6. án.

— Csevegés Szegesvárról. —

A 3-ik fillérestély a szász négyeleti bál miatt ez év január 28-án tartatott meg. Az eltélt tárgya felolvasás, szavalat és zene. volt.

A felolvasó ezen levél írója volt s mint ilyen, arról, hogy a felolvasás hogy sikerült, nem írhat, mert maga-magát meg nem dicsérheti, megróni pedig nem akarja, az igen tisztelt közönség elismerő, vagy talán jobban mondva buzdító tapsai után.

Baczó Etelka kisasszony szavalt koszorus köl-
tőnk Arany János „Gyermek és a szívárvány“ című
költeményét. Meglátszik, hogy a kisasszony nem csak
megtanulta, hanem át is érezte a költeményt. Ugy hi-
szem, mindnyájunk kívánságát tolmácslom, midőn ké-
rem a kisasszonyt, hogy szíveskedjék estélyeiken mi-
nél többször fellépni.

Kiss Dániel ur hegedű játéka és Bereczki Boldi-
zsár ur szavaltában mindnyájan gyönyörködünk. Az
előadás után táncz következett.

Folyó hó 5-én volt a segesvári magyar kaszinó
anyátlán bálja, mely tekintve azon sok akadályt, mi
időközben előadta magát, fényesen sikerült.

A felkért bálanya a családban, illetve rokon-
ságban bekövetkezett haláleset miatt nem jelenhetett
meg.

E rendezőbizottság elnökét Somogyi István me-
gyei főjegyző urat szintén súlyos csapás érte, me-
gyénkben köztisztvisletben állott szeretett edes atyja
váratlanul bekövetkezett halála által.

Ezen esetek után kételkedtünk volna a bál si-
kerén; ha nem áll annak élén a bál védnöke, szeret-
ve tisztelt gróf Bethlen Gábor ur ő méltósága. —
Neve, tekintélyes befolyása sikert biztosít minden vá-
lalatnak, melynek élén áll.

Bizalmunkat növelte a rendezőség buzgósa-
ga. Rendezőségünk a bál termét alig 3 nap alatt — e
hó elsején ott még az iparegyletnek bálja volt —
paradicsommá varázsolta. Mindnyájunkat meglepett a
csinos és izléses díszítés.

A táncz fél tíz órakor vette kezdetét. Ott vol-
tak a város és vidék szépei — a város és vidék
fiatalsága.

Mindenik nő egy-egy bálkirályné volt. Az első
négyest 60 pár tánczolta. Reggel 6 óráig tartott a
mulatság folytonosan vig kedv mellett.

A zene jobb is lehetett volna; az udvarhelyi
czigányok máskor jobban, több érzéssel huzták, csak
hogy a mostani zenészek nem voltak mindnyájan ud-
varhelyi czigányok.

Elmondom, hogy honnan tudom ezt. Éjfél után
egy pár darabot a czigányok lent muzsikáltak. Ez-
alatt felső ruhákat hozva, a terem ajtajánba megjelent
egy cseléd is. A mikor a czigányok a karzatra men-
tek fel, éppen akkor mentem én is fel az étterembe.
„Nézd csak te,“ mondja az egyik cseléd a másiknak,
„ez a négy czigány itt, a kik most fel mentek, a bő-
gösi czigányok nekünk is muzsikáltak egy lakada-
lomba.“

Ugy bizony! Udvarhelyt is valami mulatság
volt s az udvarhelyi czigányok négy tagot a vidékről
szedtek fel segesvári szereplésekre.

Bizony ez nem volt szép még az udvarhelyi
czigányoktól sem.

A vendéglőst Erzsébetvárosról hozták, talán itt
is lehetett volna kapni s úgy hiszem olyant, a kinél
a tűzsdei árfolyam nem emelkedik. Itt pedig az étlap
szerinti árak, daczára a háborus híreknek, ejféltkor
már emelkedtek.

A bevétel 315—330 frt között volt.

Hogy mennyi a tiszta jövedelem, azt még nem
lehet tudni.

G. L.

Helyi és vidéki hírek.

Kérem. Lapunk azon t. előfizetőit, kik előfizetési díja-
ikkal még hátrálékban vannak, kérjük tisztelettel szívesked-
jenek díjaikat minél előbb beküldeni, mert a hátrálékok na-
gyon megnehezítik a kezelést.

Városi közgyűlés lesz holnap d. u. 3 órakor.
A gyűlésnek 18 tárgya van, de lényegesebb fontos-
sággal bíró azok között nincs.

A római katolikus nőegylet bálja a várakozás-
nak megfelelőleg igen szépen sikerült. Diszes közön-
ség töltötte meg a „Nr. 1.“ nagy termét s körülbelül
fél 9 felé kezdetét vette a táncz, melynek csak a haj-
nali 5 óra vetett véget. Fesztelen jókedv s a lehető
legvigabb kedélyhangulat voltak az estély jellemzői
és ép oly kevésbé volt a fényes toilletekben, mint
az egyszerű ruhákban hiány. Feltétlen dicséret illeti a
fáradhatatlan rendezőbizottságot a tapintatos és ügyes
rendezésért.

50,000 frt. A brassómegyei evang. esperesség
— mint értesünk — 50.000 frtot 'szándékozik az E.
M. K. E. felhívása folytán egyházi s iskolai célokra
fordítani s még pedig ugyanazon alapon, mint Szász
Domokos ref. püspök javaslata elfogadtatott.

Dalegylet. A brassói magyar dalegylet vasárnap
d. u. tartotta idei rendes tisztújító közgyűlését. A
gyűlést Killyéni Endre elnök lelkes szavakkal meg-
nyitván, felolvasta Józsa Mihály titkár szép évi jelen-
tését, melyet a gyűlés örveudatosan vett tudomásul.
A tisztikar következőképen alkottatott: Elnök Kilyéni
Endre, alelnök Bournár Ernő, karmester Frank Lipót,
titkár Józsa Mihály, jegyző Téglás Lajos, pénztárnok

Schröder Henrik, ellenőr Rait Sándor, kottatáros Nagy
Ferencz, gazda Vitéz Károly. Választmányi tagok:
Barácsi Sándor, Breitmeyer Adolf, Burján Sándor,
Farkas Gergely, Mally Nándor, Moringer Károly, Me-
zei Ferencz, Nagy Lázár.

A népfölkelésre vonatkozó utasítást — mint je-
leztünk volt előre — a honvédelmi miniszter már ki-
adta. Tekintettel az általános érdekeltségre, melylyel a
közönség ez iránt természetszerűleg viseltetik, habár
kissé terjedelmes is, bő kivonatan közöljük azt la-
punk más helyén, néhány számon keresztül.

A brassói magyar polgári kör saját helyiségé-
ben vasárnap f. hó 13-án este 7 órakor egy mulat-
tató társas estélyt rendez, melyre tagjai és azok is-
merősei ezennel tisztelettel meghívotnak. A rendező
bizottság,

Leányvásár Brassóban. Az ezen rovat alatt la-
punk idei 14. számában megjelent és a sepsi-szent-
györgyi „Székely Nemzet“ből merített hír úgy a tek.
városi főkapitány urtól nyert szóbeli, valamint a vá-
roskapitányság levéltárából kiemelt iratokból nyert
informatio szerint alaptalannak nyilvánult, mert le-
ányvásárról Brassóban — kivéve a gyakran és min-
denütt házassításoknál előforduló eseteket — szó sem
lehet. Az irattári iratokból csak annyi tűnik ki, hogy
Máté Eva özv. Teutschné asszonytól még a múlt ősz-
szel, annak nővére, Máté Anna, pedig itteni Fischer
Károly lelkész ur gazdájától folyó évi január 1-én
megszökött, miért is hivatalos köröztetésük az előirt
módon és a nevezett gazdák panaszának kielégítőleg
eszközöltetett. De igaz ezzel szemben és tény, hogy
városkapitányságunk már ismételt esetben szigoruan
büntetett olyan egyéneket, kik különösen a szolgáló
leányoknak Romániába való csempészetével foglal-
koztak és pedig minden direct feljelentés nélkül,
hanem saját buzgalma és az ügyet illő lelkiismeret-
esség és fontosságnál fogva; így például az utolsó
napokban elítélte apáczai illetőségű Bartha Pál nevű
és néhány év óta itten lakó szekerest nőszemély.
csempészetért, mivel ő még ezelőtt 3 évvel csik-som-
lyói Borbáth Mária és Ilona fiatal leányokat innen
Romániába becsempészte. Az egész dologban azonban
a legjobb az, hogy egy szökött cseléd képes volt fel-
ültetni a hírlapokat.

Vakmerő betörés. F. hó 5-én, szombaton este
vakmerő betörés történt városunkban. Ugyanis 4-én
Bierfeld György, 21 éves, nőtlen szolga — ki utlevél
hiánya s katonakötelezettség előli megszökése miatt
Romániából a helybeli városkapitánysághoz bekísér-
tetett — a rendőrség által illetőségi helyére, Cser-
nátfalura tolonczoltatván, nevezett egy állítólag Sze-
merjai Károly nevű, mintegy 30 éves, barna, szakáll
nélküli arczu, sűrű s hosszú fekete bajuszu férfiuval,
— kivel a csernátfalusi nagy vendéglőben kötött is-
meretséget — szombaton d. u. ismét Brassóba jött,
hogy itt pénzt szerezzenek. Miután Kohn Sándor
nagy-utczai vendéglőjében megebédeltek, meg az egyik
lőpiaczi korcsmában fekete kávéztak is, elmentek ba-
rangolni, hogy pénzt szerezzenek. Sorra járták az
utczákat, mignem este 9 órakor Nemes Péter köz-
jegyző házára vetették figyelmüket. Bementek a házba
s helyszini szemlét tartva, megkezdték munkájokat,
mi annál könnyebben ment, mert sem Nemes, sem
családja nem volt honn. Bierfeld György őrt állott
az első emeleti tornáczon, míg eddig még ismeretlen
társa felmászott az ablakra, melynek felső szárnyai
szellőztetés céljából nyitva hagytak. Ott benyulva,
kinyitotta a belső ablakszárnyakat is, melyeken ke-
resztül hemászott az irodába. Időközben hazajött Ne-
mes Péter, kinek feltűnt az irodában lévő lámpafény.
Azt hitte, hogy irtoka még dolgozik s azért kérdést
intézett előbb a cselédségnél. De tagadó választ nyer-
vén, egy cseléd s vízfordórúd kíséretében az irodába
ment. Mikor a tolvaj csikorogni hallotta a zárt, az
ablakon kiugrott s elmenekült. Nem is sikerült még
eddig kézre keríteni. Állítólag a padlásra menekült,
onnan pedig egy nyitott ablakon át a háztetőre jutott
s így a szomszéd udvarra, honnan azután odább ál-
lott. Az őrt álló Bierfeld György azonban más mene-
külés hiányában a padlásra szökött, a hol egy geren-
dán huzódott meg. De nemes Péter üldözőbe vette s
a magával hozott ruddal addig simogatta, míg szíves
volt leszállani. Most azonban menekülni akart s csak
nagy erőfeszítésbe került Nemes Péter közjegyzőnek
s a vele jött Muntyán árvaszéki ülnöknek, míg hátát
kissé meglapítva, megkötöztették. Az e közben előhi-
vott rendőr megvasalta a frátert s elkísérte a dutyiba.
Az irodában egy fali óra már levétetett a falról, az
íróasztal fiókjait már feltörték, megmotozták, az ok-
iratok széthányva hevertek. Pénzt a tolvaj szerencsére
nem talált. A megszökött tolvajt erőlyesen nyomozzák.
Bierfeld tagadja, mintha régebben ismerte volna s azt
állítja, hogy most látta először.

Magyar esperes. A brassói magyar evangélikus
egyházközség folyó hó 6-ikán délelőtt közgyűlést tar-
tott az evangélikus templomban. — Ez alkalommal
adta az egyház szavazatát az esperesre is, még pedig
Moór Gyula brassói ev. ref. lelkész személyében.

Theaestély. A sepsi-szentgyörgyi „Mükedvelők
Egyesülete“ Sepsi-Szentgyörgyön, a városház díszter-
mében folyó 1887. évi február hó 12-én az egyesü-
let javára theaestélyt rendez következő műsorral:
1. „Petneházy induló,“ roham, küzdelem, győzelem,
diadal. Budavár 200 éves visszafoglalásának emlék-
ünnepélyére szerzé Petényi Ottó, előadja a zenekar.
2. Alkalmi felolvasás Domján István ur által. 3. „Két
álom,“ duette Proch Henriktől, éneklük Nagy Anna
és László Anna kisasszonyok. 4. Magyar népdalok vál-
tozatokkal, két cimbalmon előadják Finta Géza és
Bónis Ferencz urak. 5. „Egy férjelölt keservei,“ irta
Tábori Róbert, előadja Bencze Balázs ur. 6. „Kettős
dal“ előadva Arany Izor és Horváth István urak ál-
tal. — A műsor után táncz következik.

E. M. K. E. A kulturegylet n.-küküllőmegyei
főkegylete f. hó 10-én d. u. 3 órakor közgyűlést tart,
melyre következő meghívó adatott ki: Meghívó. Van
szerencsém ezennel uraságotat, mint az E. M. K. E.
Nagy-Küküllő megyei tagját, a f. évi február 10-én
Segesvárt a megyeház termében elnökletem alatt
d. u. 3 órakor tartandó közgyűlésre tisztelettel meg-
hívni. A gyűlés tárgyai: 1. Elnöki megnyitó. 2. Je-
lentés a megyei és fiók körök működéséről. 3. Pénz-
tári jelentés. 4. Az „E. M. K. E.“ munka program-
jának előterjesztése. 5. Az alapszabályok értelmében
kiadott általános ügyrend szerinti szervezkedés. 6. In-
ditványok. — A Nagy-Küküllő megyei választmány
nevében, Segesvárt, 1887. január hó 31-én. Gróf
Bethlen Gábor.

Rémséges éjjeli világítás riasztgatja fel egy da-
rab idő óta Tatrang lakóit. Ujra elégett egy lakház,
pajta és csür, takarmánnyal együtt. Mondják, hogy
bosszu műve. Biztosítva volt.

Borzasztó rablógyilkosságot követtek el a nihi-
listák Dorpatba. Megölték Vih ottani uzsorával fog-
lalkozó milliomost. Először megmérgezték, aztán meg-
zsinegezték, végre fejszével agyonvagdosták és kira-
bolták. A gyilkosokat, kik közt két gymnasiumot
végzett ifju s két idős férfiú van, kinyomozták és
elfogták.

Nyílt tér.)*

Pischinger torta, (461) 13—20

mely királyné ő Felsege által legmagasabb
elismeréssel lett kitüntette s melynek eddig
még felül nem mult kitűnő volta világhírű
lett, naponként frissen kapható: **Porr Emil** cse-
megeáru-kereskedésében **Brassóban**.

Főszéktüldési raktár: Pischinger Oszkár,
Bécs, Brigittenau.

*) E rovat alatt megjelenteknek sem alakjáért, sem tar-
talmáért felelősséget nem vállal a szerk.

Brassai piaczi árfolyam

— Adler L. Jakab jelentése. —

Brassó, 1887. február hó 2-én.

Román papirpénz	à 20 frankos	8.46 vétel	8.48 eladás
ezüstpénz	à 20	8.40	8.42
Napoleon'd'or (aranypénz)		10.10	10.15
Török lira		11.36	11.42
Arany		5.95	6.—
Orosz papírrubel		116.—	116.25

Felelős szerkesztő és kiadó-tujaldonos:
Szterényi József.

Meghívás.

Az „Első brassói takaré- és önse-
gélyező szövetkezet“ f. 1887. évi február hó
13-án délelőtt pont 10 órakor a városi tanács-
ház termében megtartandó

III-ik rendes közgyűlésére

a t. cz. tagok tisztelettel meghívotnak.

A közgyűlés tárgyai:

- 1) Megnyitó az igazgató által.
- 2) Közgyűlési elnök és jegyző választása.
- 3) A felügyelő bizottság jelentése az évi forga-
lom és zárszámadások megvizsgálásáról és a felment-
vény megadása.
- 4) Évi költségvetés megállapítása.
- 5) Kamatláb megváltoztatása.
- 6) Inditványok tárgyalása.
- 7) Igazgató, aligazgató, pénztárnok, jogtanácsos,
10 választmányi, illetve felügyelő-bizottsági és 4 pót-
tag megválasztása.

Brassó, 1887. január hó 27-én.

Az igazgatóság.

Sz. 3851.—1886. évkvi.

Arverési hirdetmény.

(69) 1—1

„Furnica“ fogarasi takarékpénztár részvénytársaságnak mint végrehajtó-
nak — *Sekerean Anna* szül. *Bodoringa és Botezdu Josif* fogarasi lakos végrehaj-
tást szenvedett elleni végrehajtási ügyében a kérelem következtében a végrehaj-
tási árverés 90 forint tőkekövetelés és ennek 1884. évi december 4. napjától
járó 8% kamatai, 9 frt 57 kr perbeli, 5 frt 95 kr végrehajtási már megállapított
valamint jelenlegi 7 frt 50 kr és a még felmerülendő költségeknek kielégítése vé-
gett az 1881. évi LX. törvényczikk 144., 156. §§-ai alapján és a 146. §. értel-
mében a brassói kir. törvényszék (a fogarasi kir. járásbíróság) területén levő Fo-
garas város nagyközség határára fekvő, a fogarasi 278. számú telekjegyzőkönyvben
A + alatt felvett, végrehajtást szenvedő Botezdu Josif és Molnár Juliánna tulaj-
donát képező I. rend., 1428. és 1430/1. helyrajzi számú ingatlanra 458 frt kiki-
áltási árban; a fogarasi 696. sz. tlkjegyzőkönyvben A + 1700, 1701, 1702. és
1703. hrajzi sz. alatt felvett ingatlanokon lévő felül. építmények és a föld haszon-
élvezeti jogból végrehajtást szenvedő Sekerean Anna szül. Bodoringát illető fele
részre 288 frt kikiáltási árban, s végre a fogarasi 937. sz. telekjegyzőkönyvben A +
alatt felvett, végrehajtást szenvedő Sekerean Anna sz. Bodoringa, Sekerean Sofia
férj. Zamfir Nicolaené, kiskoru Sekerean Juon, Nicolae és Anna tulajdonát képező
I. rend 2681/1. hr. sz. 7 frt kikiáltási árban, 2. r. 2861. hr. sz. 44 frt kikiáltási
árban, 3. r. 3334. és 3335/1. hr. sz. 18 frt kikiáltási árban, 4. r. 3900/3. hr. sz.
56 frt kikiáltási árban az 1881. évi LX. törv.-czikk 156. §. d) pontja alapján el-
rendeltetik. Az árverés megtartására határidőül 1887. évi február hó 17-ik nap-
jának d. e. 9 órája alóli telekkönyvi hatóság hivatalos helyiségébe tűzetik ki. —
Árverezni szándékozók tartoznak az egyes ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis
45 frt 80 krt, 28 frt 80 krt, 70 krt, 4 frt 40 krt, 1 frt 80 krt, 5 frt 60 krt kész-
pénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és
az 1881. november hó 1-én 3333. szám alatt kelt m. kir. igazságügyminiszteri
rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni,
avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál elő-
leges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Vevő köteles a vételért három egyenlő részletben és pedig az elsőt az ár-
verés napjától számítandó 15 nap alatt, a másodikat ugyanazon naptól számítandó

30 nap alatt, a harmadikat ugyanazon naptól számítandó 45 nap alatt, minden
egyes vételári részlet után az árverés napjától számítandó 6% os kamatokkal
együtt az 1881. december 6-án 39415. igazs. min. sz. a. kelt rendeletben előírt
módon a fogarasi kir. adóhivatalnál mint letéti pénztárnál lefizetni. A bánatpénz
az utolsó részletbe fog beszámíttatni. Az ezen árverési hirdetmény kibocsátásá-
val egyidejűleg megállapított árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bi-
róság mint telekkönyvi hatóságnál és Fogaras város nagyközség előjáróságánál
tekinthetők meg. Az elrendelt árverés a fentirt tlkjkvben feljegyeztetni, ezen ár-
verési hirdetmény egy példánya a bíróság hirdetményi táblájára kifüggesztetni, to-
vábbá kifüggesztés végett, az árverési feltételek pedig megtekinthetés végett egy-
egy példányban Fogaras város nagyközség előjáróságának, nemkülönbön ezen ár-
verési hirdetmény egy-egy példánya Ilén és Bethlen szomszédos községekben a
helyi szokás szerint azonnali körözés végett a hevezelt községek előjáróságaihoz
megküldetni, és tekintve, hogy a kikiáltási ár 300 frtot meghalad, ezen árverési
hirdetménynek törvényszerű kivonata a Brassóban megjelenő „Brassó“ című lap-
ban egyszer közzététel végett végrehajtató ügyvédjének kiadatni rendeltetik, a ki
utasíttatik, hogy a közzételt igazoló lap példányát az árverés foganatosítására ki-
küldöttnek adja át.

Ezen árverési hirdetmény az egyidejűleg megállapított árverési feltételekkel
együtt az 1881. LX. t. cz. 153. §-sa intézkedéséhez képest, a keresetre hozott
első végzésre előírt szabályok szerint 1. Fogarasi Duvlea Hilár felperesi ügyvéd-
nek az árverési hirdetményi kivonattal; 2. Fogarasi Botezan Józsefnek; 3. Botezan
Józsefné szül. Molnár Juliannának; 4. fogarasi helvét hitű egyháznak; 5. Fogarasi
Szekerean Anna szül. Bodvineanak; 6. Fogarasi Szekerean Sofia férjezett Zamfir
Nicolaenének; 7. kiskoru Szekerean Juon, Nicolae s Anna nevében a közgyámnak;
8. a fogarasi magy. kir. állad. ménes birtok igazgatóságának; 9. a brassói kir.
adófelügyelőnek; 10. Fogaras város nagyközség előjáróságának, mint a hol az
elárverezendő ingatlan fekszik; 11. Ilén; 12. Bethlen szomszédos községek előjá-
rásainak megküldetni rendeltetik.

Fogaras, 1886. szeptember hó 27-én.

A királyi járásbíróság mint telekkönyvi hatóságtól.

Az „Első brassói takaré- és önsegélyző szövetkezet“

Bevétel.1886. évi forgalmi kimutatása.Kiadás.

	forint	kr.	forint	kr.		forint	kr.	forint	kr.
Az 1885. évről áthozott pénzkészlet	10	37			Kiadott kölcsönök	61357	01		
Tőke törlesztések	44545	24			Visszafizetett heti-betétek	668	96		
Rendes kamatok	3158	52			„ letétek	14529	27		
Késedelmi kamatok	72	96			Visszleszámított váltók	26763	—		
1887. évre előre felvett kamatok	433	39			Háztartási költségek	535	42		
Heti betétek	13479	28			Állami adóba	214	44		
Letétek	23109	16			Kifizetett folyó kamatok	459	02		
Leszámított váltókra	21648	—			Tisztviselők díjai 1885-re	600	12		
Elszámolás és átruházási díjak	35	61			1887. évre átvitt pénztári készlet	1767	37	106894	61
Beírás-, könyv- és alapszabály díjak	250	82						106894	61
Váltó- és kötvény-díjak	147	84							
Fizetés-mulasztásokért	342	106894	61						
			106894	61					

Brassó, 1886. évi december hó 31-én.

Piblinger Ede, s. k. pénztárnok.

Nagy István, s. k. igazgató.

Rácz József, s. k. könyvvezető.

A fenti számlát a szabályszerűen vezetett könyvekkel tételről tételre megvizsgáltuk és azokkal tökéletesen megegyezőnek találtuk.

Folyovits Miklós, s. k. felügyelő bizottsági tag.

Mayer József, s. k. felügyelő bizottsági elnök.

Verzár Lukács, s. k. felügyelő bizottsági tag.

Cselekvő állapot.Mérleg-számla.Szenvedő állapot.

	forint	kr.	forint	kr.		forint	kr.	forint	kr.
1887. évre átvitt pénztári egyenleg	1767	37			Heti betétek	26587	62		
Váltók- és kötvényekben (463 darab)	45790	69			„ „ tőkésített kamatai	924	17	27511	79
Hátralékos kamatok	32	85			Takarék-letétek	17685	58		
Leltár 10%-os használati leszámítás után	332	10	47923	01	„ „ tőkésített kamatai	288	21	17973	79
			47923	01	Tartalék-alap 1885-ből	192	07		
					„ tőkésített kamatja 1886-ra	9	60	201	67
					Visszleszámított váltók	500	—		
					1887-re előre bejött s átvitt kamatok	433	39		
					Leltár elhasználásáért 10%-os levonás	36	90	970	29
					Tiszta nyeresemény			1265	47
								47923	01

Brassó, 1886. évi december hó 31-én.

Piblinger Ede, s. k. pénztárnok.

Nagy István, s. k. igazgató.

Rácz József, s. k. könyvvezető.

A fenti számlát a szabályszerűen vezetett könyvekkel tételről tételre megvizsgáltuk és azokkal tökéletesen megegyezőnek találtuk.

Folyovits Miklós, s. k. felügyelő bizottsági tag.

Mayer József, s. k. felügyelő bizottsági elnök.

Verzár Lukács, s. k. felügyelő bizottsági tag.

Tartozik.Veszteség- és nyeresemény-számla.Követel.

	forint	hr.	forint	kr.		forint	kr.	forint	kr.
A heti betétek tőkésített kamatai	924	17			Rendes kamatok	3158	52		
A takaré-letétek „ „	288	21			Késedelmi kamatok	72	96		
A tartalék-alap „ „	9	60			1887-re előre felvett kamatok	433	39		
1887. évre átvitt előre felvett kamatok	433	39			Hátralékos kamatok	32	85		
Heti betét, letét és leszámított váltók kamatai	459	02			Beírás-, köny- és alapszabály díjak	250	82		
Háztartási költségek	532	45			Váltó- és kötvény-díjak	147	84		
Állami adóba	214	44			Átruházás és elszámolási díjak	35	61		
Leltár-elhasználásért 10% levonás	36	90			38 tag kizárása utáni díjak	28	24		
Tiszta nyeresemény	1265	47	4163	65	Fizetés-mulasztásért	342	4163	65	
			4163	65				4163	65

Brassó, 1886. évi december hó 31-én.

Piblinger Ede, s. k. pénztárnok.

Nagy István, s. k. igazgató.

Rácz József, s. k. könyvvezető.

A fenti számlát a szabályszerűen vezetett könyvekkel tételről tételre megvizsgáltuk és azokkal tökéletesen megegyezőnek találtuk.

Mayer József, s. k. felügyelő bizottsági tag és elnök.

Verzár Lukács, s. k. felügyelő bizottsági tag.

Folyovits Miklós, s. k. felügyelő bizottsági tag.